

2 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

ПРИЗОВАВАНЕТО НА ПЪРВИТЕ УЧЕНИЦИ

И като вървеше покрай Галилейско море, видя двама братя, Симона, наричан Петър, и брата му Андрея, да хвърлят мрежа в морето, понеже бяха рибари; и казва им: вървете след Мене, и аз ще ви направя ловци на човеци. И те веднага оставиха мрежите, и тръгнаха след Него. Оттам като отиде по-нататък, видя други двама братя, Иакова Зеведеева и брата му Иоана, в кораб със Заведеев, баща им, които кърпеха мрежите си, и ги повика. Те веднага оставиха кораба и баща си и тръгнаха след Него.

И ходеше Иисус по цяла Галилея, като поучаваше в синагогите им, проповядваше Евангелието на царството и изцеляваше всяка болест и всяка немощ у народа.

(Мат. 4:18-23)

В днешното евангелско четиво, братя, Иисус Христос призовава първите Си ученици – Симон, наричан Петър, и Андрей. Онова, което е особено характерно в това призоваване, е, че учениците се отзовават веднага и изоставят роднините, и работата си. Тази тяхна постъпка има пряка връзка с онова, което поръчва Христос и което именно чухме миналата неделя, когато празнувахме паметта на всички светии: „Който обича баща или майка повече от Мене, не е достоен за Мене“

(Мат. 10:37).

Явно е, че любовта към Иисус Христос предполага радикални постъпки. Става въпрос за една изключителна любов, безгранична и неизчерпаема, с която всеки човек се привързва към Богочовека Христос. Може би е по-добре да казваме любов, с която човек отговаря на бездънната, стигаща до жертвата на кръста Божия любов към човека.

Тази връзка на взаимна и изключителна любов на всеки човек към Младоженеца Христос може до известна степен да бъде разбрана единствено с връзката между двамата съпрузи. Още повече че и в молитвите при венчавка особено се подчертава, че всеки съпруг „ще остави баща си и майка си и ще се прилепи към жена си, и ще бъдат двамата една плът“ (Бит. 2:24; Еф. 5:31).

Любовта прилепва човека към любимия човек. Божествената любов предава човека с душа и тяло на Бога. Животът в любовта, раздаването, разбирателството, прошката надвива всяко друго преживяване. Тази любов е духът на живота, който всеки човек има в себе си. От Бога е дадено да обичаме, да даваме, да раздаваме. И колкото повече даваме, стократно повече получаваме. А още повече – във вечния живот.

Колкото повече удовлетворяваме дълбоката си нужда да обичаме и да бъдем обичани, толкова

повече съзряваме и ставаме отговорни. Призоваването идва от Самия Христос. Отговорът се предоставя на нас. В живота на нашата Църква множествата мъченици и плеядата свети мъже и жени ни показва пътя на преданост към Бога и към човека в неговата болка, нужда, радост, трудност, недоумение.

Любовта към Бога минава през нашия ближен. Изисква надскачане на завистта, злорадството, индивидуализма, осъждането, клеветата, егоизма. Безусловната любов към Бога води към непредубедена любов към ближния.

Да бъде, братя! Амин!

Апостол Папаконстантину,
Митрополит на Поляна и Кукуш,
„Как ще повярват, ако не чуят?“